

רע"א 1185/97 יורשי מילגרום נ' מרכז משען, י: רע"א 1185/97 יורשי מילגרום נ' מרכז משען,

גברת מילגרום, אישה מבוגרת, חתמה על חוזה אחיד עם מרכז משען לצורך כניסתה לבית אבות רגיל. בחוזה, נקבע הסדר בעניין העברה לבית אבות סיעודי (אשר יקר פי 5) אם וכאשר יעלה הצורך. לעניין התשלום נקבע בחוזה, כי על מילגרום לשלם לפי תעריפים שיהיו מקובלים בעת המעבר. לימים, עברה מילגרום לבית אבות סיעודי עד פטירתה ויורשיה סירבו לשלם את החוב בגין בית האבות הסיעודי.

בפסק הדין השופט אהרון ברק מקבל את ערעור היורשים ופוסק לטובתם. ברק מדבר על חוזה המגדיר יחסים, היחסים המיוחדים בין הלקוחה ובין בית האבות, ובעצם מדבר על צדק חברתי בו לגברת מילגרום אין, באמת, חופש בחירה. הוא פועל כאן לטובת האוכלוסייה של דיירי בתי האבות. התוצאה הקונקרטי של פסק הדין היא חריפה – זו תוצאה של צדק חלוקתי. היא אומרת שהדיירת או יורשיה, צריכים לשלם עבור האשפוז הסיעודי אותו תעריף כמו של האשפוז הרגיל. באותו בית אבות, האשפוז הסיעודי יקר, כפי 5 מהעלות הרגילה – וזו התוצאה של השופט ברק שהיא כביכול עונשית כלפי בית האבות והיחס שלו לדייריו. התוצאה לא דרמטית מידי, כי האישה הייתה מאושפזת רק 5 חודשים, כך שבית האבות יכול לספוג את התוצאה הזו.